

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΙΩΝ (Ιω. 12, 1-18)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Νεοχώρι, στις 24/4/2005)

1. Ο Χριστός είναι το κριτήριο

Σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη ημέρα, αξίζει να θυμηθούμε τα λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού: «Ίδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και παραδοθήσεται ο Υιός του ανθρώπου, καθώς γέγραπται περί Αυτού». Ο Χριστός πήγε συνειδητά στην Ιερουσαλήμ, ξέροντας τι Τον περιμένει. Πήγε για να σταυρωθεί για μας, για τη σωτηρία μας.

Τα θαύματα που είχε κάνει μέχρι τότε και ιδιαίτερα η ανάσταση του Λαζάρου, είχαν φτερώσει την πίστη πολλών ανθρώπων. Γι' αυτό όταν έμαθαν ότι ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα, βγήκαν να Τον υποδεχθούν, φωνάζοντας: «Ωσαννά». Δηλαδή, «σώσε μας. Άπλωσε το χέρι Σου, έλα κοντά μας. Μη μας αφήνεις». «Ευλογημένος ο ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου».

Όμως ο Χριστός έλεγε: «Ίδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται εις θάνατον και εις μαρτύρια». Και ο λόγος Του έγινε πραγματικότητα, γιατί οι άνθρωποι δεν ήταν όλοι της ίδιας γνώμης. Δεν Τον περίμεναν όλοι. Δεν Τον πίστεψαν όλοι. Δεν Τον αγαπούσαν όλοι.

Σε ένα τροπάριο που θα το ψάλλουμε το βράδυ λέμε: «Δεύτε ουν και ημείς, συναναβώμεν μετ' Αυτού». Πάμε και εμείς μαζί Του. Το «πάμε και εμείς μαζί Του», δεν σημαίνει ότι κύλισε ο χρόνος, ήρθε πάλι μία γιορτή και κάνουμε φιλολογικό μνημόσυνο του Χριστού, όπως λένε στους κοσμικούς κύκλους. Ούτε απλά κάνουμε μια εθνική εορτή και θυμόμαστε περασμένα μεγαλεία. Οι γιορτές της Εκκλησίας μας σημαίνουν ότι παίρνουμε ζωή από το Χριστό, όταν βέβαια φροντίζουμε να ενωνόμαστε μαζί Του, να ζούμε με τον Χριστό. Έχοντας τον Χριστό να ζει και να ενεργεί μέσα μας. Το Πνεύμα Του να μας φωτίζει νου και καρδιά και όλα τα μέλη του σώματός μας να ενεργούν κατά το θέλημα του Θεού.

Έλεγε ένας Άγιος: «Το σώμα είναι όργανο της ψυχής. Πώς είναι δυνατόν να υμνεί με τη γλώσσα του πράγματα που δεν τα θέλει η ψυχή και δεν τα εγκρίνει; Πώς είναι δυνατόν, άμα πιστεύω στο Χριστό, να κάνω πράγματα αντίθετα στο θέλημά Του; Πώς είναι δυνατόν να πιστεύω ότι είμαι μέλος του Χριστού, ότι

είναι ο Χριστός μέσα μου και να έχω νου και καρδιά ξέφραγο αμπέλι και τα μέλη του σώματός μου ελεύθερα για κάθε πράξη που μου τυχαίνει;»

Ο δίκαιος Συμεών όταν πήρε το Χριστό στην αγκαλιά του, σαράντα ημερών νήπιο είπε: «Ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών». Δεν είναι ένας τυχαίος άνθρωπος. Ανάλογα με την τοποθέτηση που παίρνει ο καθένας απέναντί Του, ή στέκει - με την πίστη και με τον πόθο να είναι ενωμένος μαζί Του- ή πέφτει. Δεν ήρθε δικαστής. Ήρθε ελευθερωτής. Αλλά Αυτός είναι το κριτήριο. Ο κάθε ένας, μόνος του στέκει ή πέφτει.

2. Το μήνυμα των εορτών

Ας παρακολουθήσουμε, αδελφοί, τι γινόταν τότε γύρω από τον Χριστό.

Μερικοί έλεγαν αδιάφορα: «Αλήθεια; Αυτός είναι που ανάστησε το Λάζαρο;»

Άλλοι κρατούσαν κλαδιά και φώναζαν: «Ωσαννά».

Άλλοι έβγαζαν τα ρούχα τους και τα έστρωναν κάτω να πατήσει το γαϊδουράκι πάνω στο οποίο ήταν ο Χριστός, για να ευλογηθούν. Και τον ονόμαζαν Θεό, Κύριο και Βασιλέα τους.

Αλλά ήταν και άλλοι οι οποίοι, όταν ο Χριστός έμπαινε στην Ιερουσαλήμ και όταν Τον πήγαιναν στο Σταυρό, μαζεύτηκαν να δουν όπως τρέχουν μερικοί να δουν το ποδόσφαιρο. Σαν να ήταν θέατρο, για να διασκεδάσουν. Μερικοί Τον έβριζαν. Άλλοι γελούσαν. Άλλοι έκαναν κάτι χειρότερο, Τον βλασφημούσαν. Και οι άρχοντες των Εβραίων είχαν ορκιστεί ότι θα Τον ξεπαστρέψουν, γιατί τους ήταν εμπόδιο στο δρόμο τους.

Γι' αυτό όταν διαβάζουμε την «ευχή για τα Βάγια», λέμε εμείς που έχουμε καταλάβει ότι η σχέση μας με το Χριστό δεν είναι ούτε θέαμα, ούτε φιλολογικό μνημόσυνο, αλλά ταύτιση της ζωής μας με το θέλημα του Θεού: «Αξιώσέ μας Κύριε, να Σου φερθούμε όπως τα παιδιά εκείνα, εκείνη την εποχή, που άδολα, το φώναζαν με όλη τους την καρδιά: "Ωσαννά, Υιέ Δαυΐδ», σώσε μας! Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου"»

Ηθελημένα να πηγαίνουμε κοντά στο Χριστό. «Ορκισμένα» να πηγαίνουμε κοντά Του! Και ποτέ να μην αφήνουμε να κυριαρχούν στην καρδιά μας διαφορετικά φρονήματα. Γιατί ο Χριστός είναι ο Κύριός μας, ο Σωτήρας μας, ο Ελευθερωτής μας.

«Δεύτε ουν και ημείς συμπορευθώμεν αυτώ» Και αν χρειαστεί, «συσταυρωθώμεν αυτώ».

Λίγο-πολύ χρειάζεται να σταυρώνουμε τον εαυτό μας κάθε μέρα. Μήπως δεν είναι σταύρωμα για τον κακό εαυτό μας, τον παλαιό άνθρωπο της αμαρτίας, όταν την Κυριακή παίρνουμε την απόφαση να πάμε στην Εκκλησία; «Άσε τον ύπνο λέμε! Την ξεκούραση την έχουμε όποια ώρα θέλουμε! Την εκκλησία δεν την έχουμε όποια ώρα θέλουμε» Κάνουμε τον σταυρό μας και ξεκινάμε. Και έτσι σταυρώνουμε το πάθος της φιλοϋπνίας.

Έρχεται Παρασκευή και μου αρέσει να φάω κάτι που δεν πρέπει. Κάνω τον σταυρό μου και λέω: «Νήστεψε, ευλογημένε. Ο Χριστός σταυρώθηκε Παρασκευή». Και σταυρώνω τον εαυτό μου και συμπορεύομαι με το Χριστό.

Βγαίνει στο στόμα μου κάποια λέξη, έκφραση καρδιάς πονηρής, και λέγω: «Έλα Χριστέ μου. Σταύρωσέ τον, αυτόν τον παλιάνθρωπο που έχω μέσα μου. Ελευθέρωσέ με, ελευθερωτή των ψυχών μας από τον κακό εαυτό μου για να μπορώ να Σε ακολουθώ».

Αυτό είναι το νόημα της χριστιανικής ζωής. Αυτό είναι το μήνυμα των εορτών. Σε κάθε γιορτή, που μας παρουσιάζεται μια φάση από τη ζωή του Χριστού, ή και κάποιου ανθρώπου που Τον μιμήθηκε λέμε: «Κάπως έτσι πρέπει να κάνω και εγώ».

3. Σωστή τοποθέτηση απέναντι στα Πάθη του Χριστού

Ακόμα σε όλες τις γιορτές βλέπουμε δύο τοποθετήσεις των ανθρώπων απέναντι του Χριστού: Η πρώτη τοποθέτηση είναι εκείνων που Τον αγαπούσαν. Η άλλη εκείνων που Τον μισούσαν.

Όταν γεννήθηκε στο σπήλαιο, η Παναγία Τον προσκύνησε. Ο Ιωσήφ Τον προσκύνησε. Οι μάγοι Τον προσκύνησαν. Αλλά ο Ηρώδης ήθελε να Τον σφάξει.

Όταν ήταν πάνω στο Σταυρό, ο ένας ληστής Τον βλασφημούσε. Ο άλλος Τον ομολόγησε Θεό και είπε: «Μνήσθητί μου Κύριε, εν τη Βασιλεία Σου».

Εσύ, με ποιούς πας; Αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα.

Θα έλεγε ίσως κανείς: «Με ποιόν να πάω; Εγώ τον Χριστό δεν Τον είδα ποτέ και πουθενά. Μόνο στην εικόνα Τον βλέπω. Εδώ στη γη βλέπω αυτούς που πάνε στην Εκκλησία, βλέπω και τους ιερείς. Αλλά από αυτά που βλέπω, νομίζω ότι

καλύτερα είναι να πάρω μόνος μου το δρόμο μου».

Μη ξεχνάς αδελφέ μου, ότι ο Καϊάφας και ο Άννας ιερείς ήταν και προτίμησαν να σταυρώσουν το Χριστό για να διατηρήσουν την εξουσία τους και για τα προνόμιά τους. Βέβαια όταν ένας άνθρωπος της Εκκλησίας που μιλά για την αιώνια ζωή και την υπακοή στο Χριστό, δείχνει ότι τη ζωή του την βασίζει στην τσέπη του, στον εαυτό του, στη γνώμη του, στο μεγαλείο του, αυτός λέει, όχι με το στόμα, αλλά με τα έργα ότι «Το Ευαγγέλιο δεν έχει αξία». Και κάνει τον απλοϊκό άνθρωπο, με το λίγο μυαλό, να λέει: «Αφού εκείνος που τα ξέρει ζει έτσι τι να κάνω εγώ; Εγώ θα σώσω την πίστη; Εγώ θα σώσω τον κόσμο;» Και έτσι από κάτι τέτοια παραδείγματα, χάνει για τον «απλό» άνθρωπο -καλύτερα θα ήταν να πούμε για τον απερίσκεπτο άνθρωπο- την αξία του το Ευαγγέλιο.

Τι είπε ο Χριστός; «Όποιος είναι ταγμένος να διδάσκει το Ευαγγέλιο, είναι για τον κόσμο αλάτι που νοστιμίζει τη ζωή, την συντηρεί και την προστατεύει από τη σήψη. Αν όμως κάνει αντίθετα από όσα διδάσκει, ο άνθρωπος αυτός, έπαψε να είναι αλάτι. Δεν κάνει ούτε για σκουπίδια!» Και τι είναι για τον Χριστό; Πόνος, θλίψη και στενοχώρια. Γιατί ο Χριστός, για κάθε άνθρωπο που χάνεται, θλίβεται και πονάει.

Τώρα που ετοιμαζόμαστε να γιορτάσουμε τα πάθη του Χριστού, ας συνειδητοποιήσουμε ότι χρέος έχουμε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των παιδιών που φώναζαν το «Ωσαννά», των Αποστόλων και των αγίων που μαρτύρησαν για το Χριστό. Αυτών που Τον κατάλαβαν, Τον έζησαν, και ταυτίστηκαν μαζί Του. Και κήρυξαν ότι Αυτός είναι η ζωή του κόσμου. Τέτοιοι ήταν ο Άγιος Δημήτριος, ο Άγιος Γεώργιος, ο Άγιος Χαραλάμης, οι στρατιές των Αγίων με Πρωτοκορυφαίους τον Απόστολο Παύλο και τον Απόστολο Πέτρο.

Κάποτε ο Χριστός ρώτησε στους αποστόλους Του:

-Μήπως και σεις θέλετε να φύγετε; Μήπως ζητάτε κάτι άλλο;

Απάντησε ο τρισμακάριος Πέτρος:

-Σε ποιόν να πάμε, Χριστέ μου; Το λόγο της αληθινής ζωής Εσύ μας τον δίδαξες, από Σένα τον καταλάβαμε. Χίλιες φορές στο θάνατο παρά μακρυά Σου! Από Σένα δεν θα αποχωριστούμε!

Ας επικαλεσθούμε τον Κύριο να μας φωτίζει, να μας συγκρατεί κοντά Του, να μας αγιάζει.

Ας Τον παρακαλέσουμε να ανοίξει την αγκαλιά Του σε όλους μας. Κανέναν να μην εξαιρεθεί!

Και τα πάθη του Χριστού να μιλήσουν όσο το δυνατόν πιο πολύ, μέσα στις καρδιές μας. Αμήν.-